

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2023 r.,  
w sprawie **A.C.**  
skazanego z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i innych,  
wniosku skazanego o wznowienie postępowania,  
zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku,  
z dnia 24 czerwca 2004 r., sygn. akt II AKa 221/04  
zmieniającym wyrok Sąd Okręgowego w Koszalinie z dnia 9 grudnia 2003 r.,  
sygn. akt II K 75/02  
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

**postanowił:**

- 1. odmówić przyjęcia wniosku A.C. wobec jego oczywistej bezzasadności;**
- 2. na mocy art. 98 § 2 k.p.k. odroczyć sporządzenie uzasadnienia na czas do 7 dni.**

## UZASADNIENIE

A.C., wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 9 grudnia 2003 r., sygn. II K 75/02, został skazany za czyn z art. 148 § 2 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i innych, na karę 25 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 24 czerwca 2004 r., sygn. akt II AKa 221/04, po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego, zmienił zaskarżony wyrok poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu przepisu art. 163 § 3 k.k., w pozostałym zakresie, co do tego czynu, utrzymał wyrok w mocy. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 października 2005 r., sygn. III KK 371/04, oddalił kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

Sąd Okręgowy w Koszalinie, wyrokiem łącznym z dnia 6 kwietnia 2006 r., sygn. II K 66/05 połączył orzeczoną wyżej wskazanym wyrokiem karę 25 lat pozbawienia wolności z karą również 25 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 5 lutego 2002 r., sygn. II K 71/01, za czyn z art. 148 § 2 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i na podstawie art. 85 k.k., art. 88 k.k. wymierzył A.C. karę dożywotniego pozbawienia wolności. Wyrok łączny został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 kwietnia 2007 r., sygn. II AKa 56/07.

Skazany złożył obecnie wniosek o wznowienie postępowania w obu sprawach Sądu Okręgowego w Koszalinie, w których wymierzono mu kary po 25 lat pozbawienia wolności (II K 71/02 i II K 75/02) oraz wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie. W piśmie, które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu (...) 2023 r., jako podstawę wniosku o wznowienie postępowania w tych sprawach A.C. wskazał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r., sygn. P 11/08, w którym, zdaniem skazanego, zakwestionowano zgodność z Konstytucją modyfikacji dokonywanych w przepisie art. 148 § 2 k.k. ustawą z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego i ustawy - Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. z 2005, nr 163, poz. 1363) i który doprowadził do eliminacji przepisu prawnego będącego podstawą jego odpowiedzialności. Skazany odwołał się do art. 540 § 2 k.p.k. jako podstawy wznowienia w obu postępowaniach.

Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2023 r., sygn. III KO 44/23, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 stycznia 2003 r., sygn. akt II AKa 435/02, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 5 lutego 2002 r., sygn. akt II K 71/01.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek skazanego A.C. w zakresie wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 czerwca 2004 r., sygn. akt II AKa 221/04, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 9 grudnia 2003 r., sygn. akt II K 75/02, jest również oczywiście bezzasadny i dlatego należało odmówić jego przyjęcia.

Z ugruntowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, w tym dotyczących przymusu adwokackiego. O oczywistej bezzasadności wniosku możemy mówić także wtedy, gdy nie zawiera on żadnych racjonalnych i

obiektywnych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia, określonych przepisami prawa procesowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 maja 2016 r., V KO 39/16, OSNKW 2016, z. 9, poz. 59 i z dnia 26 czerwca 2017 r., III KO 45/17, Lex nr 2338021).

Analiza niniejszej sprawy pozwala na stwierdzenie, że A.C. w złożonym przez siebie wniosku nie wskazał rzeczywistych okoliczności uzasadniających konieczność wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 2 k.p.k.

Skazany odwołując się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r., sygn. P 11/08 (Dz.U. nr 63, poz. 533), całkowicie bowiem pomija fakt, że wyrok ten dotyczył oceny przez Trybunał Konstytucyjny zgodności z Konstytucją zmian wprowadzonych do art. 148 § 2 k.k. wskazaną wyżej nowelą z dnia 27 lipca 2005 r., które doprowadziły do możliwości orzekania za przestępstwo z art. 148 § 2 k.k. jedynie kary 25 lat pozbawienia wolności lub kary dożywotniego pozbawienia wolności. Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją przepisu wprowadzającego takie zmiany (art. 1 pkt 15) z uwagi na jego uchwalenie przez Sejm bez dochowania trybu wymaganego do jego wydania. Zgodnie z tym wyrokiem TK zakwestionowany przepis utracił moc z dniem 23 kwietnia 2009 r. Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 9 grudnia 2003 r., sygn. II K 75/02 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 czerwca 2004, sygn. II AKa 221/04, zostały natomiast wydane jeszcze przed wejściem w życie nowelizacji art. 148 § 2 k.k. wprowadzonej w życie ustawą z dnia 27 lipca 2005 r., a więc przepis art. 148 § 2 k.k. w brzmieniu po tej nowelizacji nie mógł być i nie był podstawą jego skazania i wymierzenia mu kary 25 lat pozbawienia wolności.

Z tych względów, Sąd Najwyższy uznał, że wniosek skazanego o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny, gdyż nie spełnia podstawowych warunków ustawowych i dlatego należało odmówić jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

[M.D.]

[Ł.n]

